

ת"פ 63057/05/19 - מדינת ישראל נגד א' א'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 63057-05-19 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד מעין דואק

נגד
א' א'
ע"י עוה"ד אלי סבן

הכרעת דין

כתב האישום

1. על פי החלק הכללי לכתב האישום, הנאשם היה נשוי למתלוננת במשך כארבעה חודשים והתגוררו יחדיו בדירה בתחומי העיר ----- (להלן: **הדירה**). כמו כן, ביום 7.11.18, הורה בית המשפט לתעבורה בתל אביב יפו במסגרת תיק מספר 404-11-18 על פסילת רישונו של הנאשם למשך חודשיים. כתב האישום מכיל שלושה אישומים, שאתאר את כל אחד מהם בנפרד.
2. באישום הראשון, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.
3. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 2.1.19, בשעה 02:00 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בתוך הדירה ובעקבות אותו ויכוח, הנאשם יצא מהדירה עם מפתחות רכבם. המתלוננת יצאה אחרי הנאשם וביקשה ממנו שימסור לה את מפתחות הרכב על מנת שתוציא ממנו תיק השייך לה. אז, בסמוך למעלית בחדר המדרגות של הבניין בו מצויה הדירה, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה, בעט בבטנה והטיח את ראשה בקיר.
4. המתלוננת יצרה קשר טלפוני עם ה' ה' (להלן: **ה'**) וביקשה ממנו להגיע לבית. לאחר הגעתו של ה', התפתח בין הנאשם למתלוננת דין ודברים אשר במהלכו הנאשם הניף לעברה סכין מטבח גדולה.

בהמשך, ליווה ה' את המתלוננת למקום בו עמד הרכב, המתלוננת נטלה מתוכו את תיקה והזעיקה משטרה לדירה. הנאשם נסע עם הרכב למעלות תרשיחא שם גם עוכב עם הרכב.

5. באישום השני, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 25.10.18 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בענייני כספים במהלכו נטל הנאשם את מפתחות רכב מסוג ניסאן שחנה בחניה של הבניין שבו מצויה הדירה ויצא מהדירה. המתלוננת יצאה אחרי הנאשם, נכנסה לרכב, ביקשה ממנו לחזור לדירה תוך שניסתה להוציא את המפתחות ממתג ההנעה. הנאשם בתגובה דחף את המתלוננת מהמפתחות וכשניסתה שוב לקחתם, סטר לה פעמיים בפניה. לאחר מכן, הנאשם נסע מהמקום.

6. באישום השלישי, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 17.10.18, בשעה 21:30 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בתוך הדירה ובמהלכו הנאשם תקף אותה בכך שאחז בשערות ראשה ומשך כלפי מטה. המתלוננת התגוננה ודחפה את הנאשם בחזהו והנאשם בתגובה היכה אותה במכת אגרוף בפניה וגרם לה לדימום. כתוצאה ממעשיו, נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי בבית החולים אסף הרופא.

המענה לכתב האישום

7. הנאשם הודה בביצוע העבירה של נהיגה בזמן פסילה שבאישום הראשון (פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 29 ש' 3). למען הסדר הטוב יובהר, שגם ללא ההודאה שלו, עדיין יש להרשיעו באותה עבירה וזאת לאור מקבץ הראיות שהוגש בעניין זה (ראו: ת/11, ת/12, ת/13, ת/14 ו-ת/19). לאור ההודאה, אינני מוצא צורך להסביר את התכנים של אותו מקבץ ראיות.

8. לעומת זאת, הנאשם כפר בשאר העבירות שמפורטות באישום הראשון, באישום השני ובאישום השלישי.

עדות יחידה וחובת האזהרה העצמית

9. לאחר התרחשות האירועים הנטענים באישום השני והשלישי, המתלוננת לא התלוננה במשטרה כנגד הנאשם. היא התלוננה לראשונה רק בעקבות האירוע הנטען באישום הראשון ובאותה תלונה התייחסה לאירועים הנטענים באישום השני והשלישי. בנסיבות אלה, בבואנו לבחון את אמינות גרסתה של המתלוננת לגבי כל אחד משלושת האירועים, יש להתייחס לעדותה כמכלול. כידוע, הדעה המקובלת היא שבעת שבועות שבוחנים את שאלת מהימנותו של עד, יש לבדוק את אמינות הגרסה כמכלול (ראו למשל

דבריו של כבוד השופט דנציגר בפסקה 34 לפסק דינו ב-ע"פ 433/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 2.6.14)).

10. במילים אחרות, ככל שבית המשפט יתרשם שיש להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת לגבי אירוע מסוים מתוך השלושה, הדבר משפיע לשלילה על משקל עדותה כמכלול לגבי שלושת האירועים. על אחת כמה וכמה, אם בית המשפט יסבור שיש להפחית ממשקל עדותה לגבי כל אחד מהאירועים מושא כתב האישום. וכך הוא המצב במקרה שבפני.

11. ייאמר כבר עתה שאירועי האלימות השונים שמתוארים בשלושת האישומים, בעיקרם, מבוססים על גרסתה של המתלוננת למול גרסתו של הנאשם, וזאת בשל העדר קיומם של עדי ראיה ישירים לאירועי האלימות שתוארו על ידי המתלוננת (למעט החלק באישום הראשון שבו נכח ה', שעליו עוד אעמוד בהרחבה בהמשך). יוצא מכך, שבפני בית המשפט ניצבת עדות יחידה של המתלוננת לגבי אירועי האלימות המתוארים בכל אחד משלושת האישומים.

12. על פי הפסיקה, מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בפסיקה נקבעה חובת האזהרה העצמית של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה וההחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471; רע"פ 8884/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

13. אעמוד תחילה על גרסתה של המתלוננת לגבי האירועים שבשלושת האישומים, לאחר מכן אביא את גרסתו של הנאשם, ולבסוף, אסביר בהרחבה מדוע קיים קושי להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, וזאת בשל חמישה תמרי אזהרה שעלו מהראיות שהובאו בפני ושחובה על בית המשפט לקחתם בחשבון.

14. התוצאה המעשית לקיומם של חמישה תמרי אזהרה היא שאין מנוס מהמסקנה שהמאשימה לא הוכיחה את העבירות מושא שלושת האישומים שבפני, מעל לכל ספק סביר, ולכן, יש לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו (למעט, כמובן, העבירה של נהיגה בזמן פסילה שבאישום הראשון).

15. ודוק, זיכוי הנאשם מעבירות האלימות, אין משמעו שבית המשפט בהכרח מעדיף את גרסתו של הנאשם, כפי שהיא, על כרעיה ועל קרביה, על פני גרסתה של המתלוננת לגבי כל אחד מהאירועים שבשלושת האישומים. המשמעות של הזיכוי היא שבשל תמרי האזהרה, אין נקודות אחיזה מוצקות שמכוחן ניתן להעדיף את גרסתה על גרסתו. הא ותו לא.

גרסת המתלוננת למול גרסת הנאשם

16. יש לציין שמבחינה כרונולוגית, האירוע הראשון בזמן הוא האירוע מושא האישום השלישי ולאחריו האירוע מושא האישום השני ולבסוף האירוע מושא האישום הראשון. מכל מקום, אעמוד על גרסתם של המתלוננת והנאשם לפי הסדר שבו בחרה המאשימה לפרט את האירועים, קרי אתאר תחילה את גרסתם לגבי האירוע שבאישום הראשון, לאחריו את גרסתם לגבי האירוע שבאישום השני ולבסוף את גרסתם לגבי האירוע שבאישום השלישי.

17. לגבי האירוע שמתואר באישום הראשון, להלן גרסתה של המתלוננת (ראו: פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 19 ש' 1 עד עמ' 23 ש' 5; וכן אמרות החוץ של המתלוננת, נ/2 ש' 71-31, נ/4 ש' 120-87, וכן דו"ח העימות, נ/5 ש' 79-57):

א. הנאשם סובל מבעיות בכח הגברא וגם קיים חשש שהוא עקר. נישואיה עם הנאשם הם נישואים שניים עבורה ואין לה ילדים מבעלה הקודם. הנאשם רימה אותה בעת שהתחתנו בכך שלא גילה לה שהוא סובל מבעיות של אין-אונות ושל עקרות ושגם יש לו חובות כבדים בשוק האפור. היא גילתה את הדברים האמורים רק לאחר נישואיהם.

ב. המתלוננת היא במקור מכפר אעבלין והנאשם הוא במקור ממעלות תרשיחא. היא עובדת כמורה בבית ספר ב----- והתגוררה בשכירות בתחומי העיר --- במשך שבע שנים עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום.

ג. לאחר נישואיהם, הנאשם עבר להתגורר עמה בדירה ששכרה ב-----. המתלוננת היא זו ששילמה את דמי השכירות והנאשם לא השתתף בכלכלת הדירה. נישואיהם נמשכו בסך הכל ארבעה חודשים שבמהלכם התרחשו אירועי האלימות המתוארים בשלושת האישומים.

ד. היחסים ביניהם היו עכורים ומתוחים וזאת בשל: קשייו של הנאשם בקיום יחסי מין; בעיות הפוריות שמן סבל הנאשם; העובדה שאין לו דירה משלו והתגורר בדירה שהיא שכרה; העובדה שלעיתים לא עבד; העובדה שלא השתתף במימון ההוצאות השוטפות של שניהם; ובעת שכן עבד, שכרו נבלע לכיסוי חובותיו כלפי מלווים בשוק האפור; ולבסוף, הנאשם נהג ברכבים שהיו ברשותם, בנקודות זמן שונות, בעת שהייתה נגדו פסילה בפועל של רישיון הנהיגה מכוח גזר דין של בית משפט.

ה. במועד האירוע המתואר באישום הראשון, היה לנאשם ולמתלוננת רכב חדש מסוג פולקסוואגן פסאט (להלן: **הפסאט**). החל ויכוח ביניהם על רקע הדברים שצינו לעיל. הנאשם יצא מהדירה ולקח עמו את המפתחות של הפסאט. היא רדפה אחריו לכיוון המעלית על מנת לקחת ממנו

את המפתחות. הנאשם, בתגובה, דחף אותה, בעט בבטנה וחבט את ראשה בקיר.

ו. באותה עת, הנאשם עבד כשכיר אצל ה', ולכן התקשרה לה' על מנת שיגיע ויסייע לה. היא אמרה לו שהנאשם תקף אותה וה' אכן הגיע. בעת שישבו שלושתם בתוך הדירה, היא הטיחה בנאשם, בפני ה', שהוא "לא גבר", סובל מאין אונות ומהיעדר פוריות. הנאשם נעלב והחל לצעוק ולקלל אותה והרים סכין מטבח במטרה לדקור אותה. ה' חצץ ביניהם, נטל ממנו את הסכין והרחיק אותו ממנה. הנאשם עזב את הדירה ונסע עם הרכב.

18. לעומת זאת, להלן גרסתו של הנאשם לגבי האירוע המתואר באישום הראשון (ראו: עדותו בפרוט' מיום 13.4.21 עמ' 98 ש' 28 עד עמ' 100 ש' 28; וכן אמרות החוץ שלו, ת' 20 ש' 2-20, 48-56, ו-ת' 21 ש' 74-122):

א. הנאשם לא סובל מבעיות בכח הגברא וגם לא מבעיות של פוריות. אכן, יש לו חוב אחד שמסתכם בסך של 32,000 ₪, אך זאת כלפי גוף חוקי ולא בשל הלוואה בשוק האפור.

ב. טענתה של המתלוננת שלא עבד היא שקרית. הוא אכן עבד והשתתף בכלכלת הדירה שהיא שכרה ואף קיבל עזרה כלכלית מבני משפחתו, הוריו ואחיו. בעת קרות האירוע מושא האישום הראשון, הוא עבד כשכיר בעבודות חשמל אצל ה'.

ג. המתלוננת נהגה להשפיל אותו ולהעליב אותו, בטענות מופרכות בדבר העדר פוריות והעדר אונות. לטענתו, היא זו שמסרבת לקיום מגע מיני ביניהם. למתלוננת דרישות רבות בתחום הכספי וככל שהוא לא עומד בהן היא מעליבה אותו באופן שיטתי והוא אף חושד בה שהיא בוגדת בו עם גברים אחרים.

ד. במועד האירוע המתואר באישום הראשון, החל ויכוח ביניהם על ענייני כספים. הוא לקח את מפתחות הפסאט במטרה לעזוב את הדירה כדי להתרחק ממנה. הנאשם היה מודע לקיומה של פסילה בפועל של רישיון הנהיגה שלו, אך היה נוהג בכל זאת תוך הפרת אותה פסילה.

ה. בעת שיצא מהדירה, המתלוננת רדפה אחריו, וסטרה לו בפניו ובתגובה דחף אותה על מנת להרחיק אותה ממנו. הוא כלל לא בעט בה, ובעת שנדחפה, היא קיבלה בטעות מכה מהקיר.

ו. הנאשם נסע עם הפסאט במטרה להגיע ל------. בעודו בתחילת הנסיעה, התקשר אליו ה' וביקש ממנו שיגיע חזרה לדירה בניסיון לפייס בינו לבינה. הנאשם אכן הגיע חזרה לדירה ונכנס אליה יחד עם ה'.

ז. המתלוננת שוב חזרה לסורה והאשימה אותו בפני ה' שהוא גבר פגום, סובל מאין אונות ומחוסר פוריות. לאחר מכן, החלו הוא והיא לצעוק אחד על השניה. הנאשם עזב שוב את הדירה ולפי בקשתה הוא אפשר לה לקחת את חפציה האישיים מתוך הפסאט. הנאשם מכחיש בתוקף שאיים עליה עם סכין.

19. לגבי האירוע המתואר באישום השני, להלן גרסתה של המתלוננת (ראו: עדותה בפרוט' מיום 1.7.20, עמ' 17 ש' 2 עד עמ' 18 ש' 19; וכן אמרות החוץ שלה, נ/5 ש' 44-38, נ/2 ש' 30-20, נ/3 ש' 35-9, נ/4 ש' 68-50):

א. ביום 25.10.18 התגלע ויכוח בינו לבינה בדירה בענייני כספים. הנאשם רצה לצאת מהבית ולקח את המפתחות של רכב אחר שהיה ברשותם באותה עת, מסוג ניסאן (להלן: **הניסאן**). היא רצתה למנוע ממנו מלקחת את המפתחות ולכן רדפה אחריו לכיוון המעלית.

ב. על פי הגרסה שנמסרה על ידי המתלוננת בבית המשפט, הוא דחף אותה וחבט את ראשה בקיר. בהמשך, היא רדפה אחריו לכיון הרכב וניסתה לקחת ממנו את המפתחות והנאשם נשרט בטעות מהמפתחות. בהיותם ברכב, הנאשם סטר לה מספר פעמים על פניה.

ג. האירוע שמתואר באישום השני לא הותיר עליה סימנים והיא גם לא התלוננה במשטרה.

20. לעומת זאת, להלן גרסתו של הנאשם לגבי האירוע המתואר באישום השני (ראו: עדותו בפרוט' מיום 13.4.21, עמ' 98 ש' 17-1; וכן אמרות החוץ שלו במשטרה, ת/20 ש' 38-30, ת/21 ש' 70-52, נ/5 ש' 55-38):

א. אכן היה ויכוח בינו לבינה בדירה בענייני כספים. הנאשם רצה להתרחק מהמתלוננת ולכן נטל את מפתחות הניסאן על מנת לצאת מהדירה. היא רדפה אחריו במטרה להכות אותו ולכן דחף אותה ויצא מהדירה.

ב. המתלוננת רדפה אחריו עד הרכב, נכנסה למושב שליד הנהג וניסתה לקחת את המפתחות ממנו בכח. במהלך המאבק על המפתחות, היא שרטה אותו בצווארו וגם נטלה מברג שהיה מונח בתוך הרכב וניסתה לדקור אותו. היא הצליחה לשרוט אותו עם המברג באזור המותן תוך הותרת סימן שריטה משמעותי.

ג. הנאשם לא תקף את המתלוננת בשום שלב ורק ניסה להתרחק ממנה ולהדוף אותה ממנו בעת

שהיא תקפה אותו.

21. לגבי האירוע המתואר באישום השלישי, להלן גרסתה של המתלוננת (ראו: עדותה בפרוט' מיום 1.7.20 עמ' 12 ש' 28 עד עמ' 16 ש' 31; וכן אמרות החוץ שלה, נ/2 ש' 12 - 19, נ/3 ש' 36-40, נ/4 ש' 18-48, נ/5 ש' 75-79):

א. ביום 17.10.18, היה ויכוח בינו לבינה בענייני כספים ובענייני בעיותיו בתחום הפוריות והאין אונות. הנאשם בתגובה לדבריה, דחף אותה, משך אותה בשערותיה ולאחר מכן נתן לה אגרוף ישירות לכיוון האף שהתחיל לדמם.

ב. המתלוננת צילמה את עצמה באמצעות הטלפון הנייד שברשותה כאשר אפה מדמם וגם שלחה בהמשך את התמונות למנהלת בית הספר שבו עבדה ששמה איריס עידן מסטאי (להלן: **איריס**).

ג. הנאשם לקח אותה לבית החולים "אסף הרופא" ושם נבדקה על ידי הרופאה ד"ר קרן אמיתי (להלן: **ד"ר קרן**). תחילה, המתלוננת אמרה לה שנפלה אך ד"ר קרן לא קיבלה את גרסתה ולכן המתלוננת סיפרה לה את האמת שהותקפה על ידי הנאשם. ד"ר קרן מילאה טופס שעניינו דיווח על אלימות במשפחה ואשר מופנה לעובדת סוציאלית בשירותי הרווחה.

ד. המתלוננת לא רצתה להתלונן במשטרה מאחר שלא היתה מעוניינת להיות מוגדרת כ-"גרושה בשנית" ולכן המשיכה בזוגיות עם הנאשם, בתקווה לימים טובים יותר.

22. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם לאירוע המתואר באישום השלישי, היא כדלקמן (ראו: עדותו בפרוט' מיום 13.4.21 עמ' 97 ש' 4-27; וכן אמרות החוץ שלו, ת/20 ש' 21-29, ת/21 ש' 28-51, נ/5 ש' 22-31):

א. היה ויכוח בינו לבינה בתוך הדירה. בשלב מסוים, המתלוננת החלה להכות אותו מכות נמרצות. הנאשם רצה להרחיק אותה ממנו ולכן דחף אותה וקצה האף שלה פגע בטעות בקיר. האף שלה החל לדמם והוא לקח אותה לבית החולים.

ב. הנאשם לא תקף אותה וגם לא נתן לה שום מכת אגרוף. בהגיעם לבית החולים, היא המציאה סיפור בדיוני בפני הרופאה שכביכול הוא זה שהיכה אותה, כאשר מדובר בטענה שקרית לחלוטין.

23. בפרקים הבאים אפרט חמישה תמרורי אזהרה שבעטיים קיים קושי להעדיף את גרסתה של המתלוננת

על פני גרסתו של הנאשם לגבי האירועים שבשלושת האישומים.

תמרוך אזהרה ראשון: עדותו של ה' לגבי האישום הראשון

24. לגבי האירוע המתואר באישום הראשון, המתלוננת העידה שמיד לאחר שהותקפה על ידי הנאשם, היא התקשרה לה' בטלפון וסיפרה לו שהנאשם היכה אותה וביקשה ממנו להגיע. מדובר ב-"אמרת קורבן אלימות" שהיא ראייה קבילה מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

25. כמו כן, המתלוננת התקשרה למשטרה לאחר שה' עזב את הדירה והודיעה להם שהנאשם הרים עליה סכין (ראו: תמליל השיחה למוקד 100, ת/5). בנוסף, בעת שהגיעו השוטרים לדירה היא סיפרה גם להם שהנאשם הרים עליה סכין (ראו: דו"ח הפעולה של השוטר משה וקנין, ת/8 וכן גם דו"ח הפעולה של השוטר מוחמד אבו סויד, ת/15). ולבסוף, היא שלחה הודעת "ווצאפ" לאיריס והודיעה לה שהנאשם הרים עליה סכין והכה אותה (ת/1). גם כל אלה הן בגדר "אמרות קורבן אלימות".

26. המתלוננת העידה שבנוכחותו של ה', הנאשם הניף לעברה סכין במטרה לדקור אותה, וה' חצץ ביניהם והרחיק את הנאשם ממנה. דא עקא, ה' היה עד במשפט ואמר שלא היו דברים מעולם.

27. להלן תמצית עדותו של ה' (ראו: עדותו בפרוט' מיום 8.7.20 עמ' 79 ש' 18 עד עמ' 80 ש' 21, עמ' 82 ש' 3-30; וכן אמרות החוץ שלו, ת/16 ש' 5-29 ו-ת/17 ש' 14-39):

א. ה' הוא קבלן לעבודות חשמל בכבישים והנאשם עבד אצלו כשכיר. נכון למועד האירוע שמתואר באישום הראשון, הנאשם עבד אצלו פחות מחודש. לה' לא הייתה היכרות קודמת עם הנאשם עובר להעסקתו. כמו כן, אין לה' היכרות קודמת עם המתלוננת ואין לו שום עניין בסכסוך שביניהם.

ב. המתלוננת התקשרה לה' בשעת לילה מאוחרת והודיעה לו שהנאשם הכה אותה וביקשה שיגיע אליה לדירה. ה' התקשר לנאשם וביקש ממנו להגיע לדירה. ה' פגש את הנאשם ברחוב מחוץ לדירה והם עלו יחד לדירה.

ג. המתלוננת החלה להעליב ולהשפיל את הנאשם בפני ה' בכך שהיא הטיחה בו שהוא "לא גבר" בשל כך שהוא לא מסוגל לקיים יחסי מין ולא מספק אותה. מיד לאחר מכן, הנאשם והמתלוננת החלו לצעוק ולקלל אחד את השנייה.

ד. הנאשם נעמד ויצא מהדירה. בשום שלב, ה' לא ראה את הנאשם מחזיק סכין או מניף אותה.

לעבר המתלוננת. ככל שהמתלוננת טוענת שהנאשם החזיק סכין ואיים באמצעותה עליה, הרי שמדובר בטענה שקרית.

28. שתי אמרות החוץ של ה' במשטרה הוגשו בהסכמת ההגנה (ת/16 ו-ת/17). גרסתו בשתי אמרות החוץ הייתה זהה. בנוסף, גרסתו בבית המשפט תאמה את האמור באמרות החוץ. יתר על כן, לא התרשמתי שלה' יש עניין כלשהו "להטיב" עם הנאשם בדרך כלשהי. כך למשל, משנשאל האם המתלוננת אמרה לו בטלפון שהנאשם היכה אותה, הוא ענה בחיוב.

29. כמו כן, התרשמתי לחיוב מדבריו של ה' שאין לו כל עניין בסכסוך שבין הנאשם למתלוננת. בנוסף, התרשמתי לחיוב גם מכנות דבריו שההיכרות שלו עם הנאשם היא היכרות קצרה של יחסי עובד מעביד רגילים ושאינן לו היכרות קודמת עם המתלוננת. מקובלים עליי גם דבריו של ה' שהוא הופתע מכך שהמתלוננת פונה אליו בנושא אישי שנוגע ליחסיה עם הנאשם ושמעולם לא הייתה פנייה דומה שלה אליו בעבר. יודגש, המתלוננת גם לא העידה אחרת. לכן, עדוּתו של ה' היא מהימנה בעיני.

30. בנסיבות אלה, הנני מעדיף את עדותו של הנאשם, על פני עדותה של המתלוננת, וזאת לגבי השאלה האם הנאשם הניף סכין לעברה בנוכחותו של ה', או לא. הטעם לכך הוא שעדותו של הנאשם נתמכת בעדותו של ה' שנמצאה מהימנה בעיני.

31. כעת עולה השאלה מה המשקל שיש לייחס ל"אמרות קורבן אלימות" של המתלוננת (תחילה באוזני ה' בטלפון שהנאשם תקף אותה, ובהמשך באוזני השוטרים שהגיעו לדירה ובהודעת "ווצאפ" שנשלחה לאיריס שהנאשם הניף לעברה סכין). לדעתי, לאור המסקנה בדבר אמינות עדותו של הנאשם בדבר אי הנפת סכין לעברה של המתלוננת ושנתמכת בעדותו של ה', יש לייחס לאותן "אמרות קורבן עבירה" משקל אפסי.

32. "אמרות קורבן אלימות" לפיהן הנאשם הניף סכין לעברה של המתלוננת, מקורן מדברי המתלוננת עצמה. משקבעתי שעדותו של ה' היא אמינה ולכן גם עדיפה על עדותה של המתלוננת לגבי שאלת הנפת הסכין, פשיטא, ש"אמרות קורבן עבירה" בנושא הנפת הסכין, משקלן אפס. ולכן, גם "אמרת קורבן אלימות" של המתלוננת לה' בטלפון, שהנאשם היכה אותה, גם היא משקלה אפס.

33. בעיני, חוסר מהימנות עדותה של המתלוננת בנושא של הנפת הסכין על ידי הנאשם באישום הראשון, מקים עננה של ספק לגבי מהימנות עדותה כמכלול, קרי גם לעניין מהימנות עדותה שהותקפה על ידי הנאשם בטרם הגעתו של ה' באישום הראשון, וגם לעניין מהימנות עדותה לגבי אירועי האלימות הנטענים באישום השני והשלישי.

תמרוז אזהרה שני: "עדות כבושה" לגבי האישום השני והשלישי

34. כאמור, האירוע שבאישום השלישי התרחש ביום 17.10.18 והאירוע שבאישום השני התרחש ביום 25.10.18. המתלוננת הגישה תלונה במשטרה לגבי האירועים האמורים רק ביום 2.1.19, למעלה מחודשים לאחר התרחשותם הנטענת. אומנם, הסנגור הודיע בשלב הסיכומים שאינו טוען שעדותה של המתלוננת היא עדות כבושה (פרוט' מיום 13.4.21, עמ' 128 ש'5). עם זאת, הדבר עדיין לא פוטר את בית המשפט מלבחון את שאלת מהימנות עדותה של המתלוננת גם על רקע האפשרות שאכן מדובר בעדות כבושה וזאת בעת שכבישת העדות נעשתה שלא מסיבות משכנעות.
35. בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת בשל הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי (ע"פ 7844/09 **חוסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.6.10) פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין, כתוארו דאז; ע"פ 8745/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.11.11) פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר, כתוארו דאז).
36. במקרה שבפני, ההיגיון שמאחורי הכלל הראייתי בדבר הגמשת השימוש בכלל שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה בעת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, אינו חל. לפי שיטתה של המתלוננת, היא לא הייתה תלויה כלכלית בנאשם, אלא הוא זה שהיה תלוי בה וחי על חשבונה בתוך דירתה השכורה. בנוסף, לפי שיטתה, לא הייתה לה סיבה להיאחז במערכת הזוגית עם הנאשם. אותה מערכת זוגית נועדה לכישלון והייתה נעדרת עתיד. הוויכוחים החוזרים ונשנים בינו לבינה היו תמיד על רקע דעתה האישית שאין לה סיבה להישאר עמו.
37. לטענתה, לא היו יחסי אישות בינה לבינו וזאת בשל בעיותיו בתחום האונות. לטענתה, אין להם ילדים וגם לא יהיו וזאת בשל בעיותיו של הנאשם בתחום הפוריות. בנסיבות אלה, אין תא משפחתי להיאחז בו כנימוק אפשרי מדוע לא הגישה תלונה במשטרה נגד הנאשם לאחר שלטענתה תקף אותה.
38. בנוסף, לפי עדותה, אין אופק לדירה שתירכש על ידי שניהם ואין תקווה לשיפור במצבם הכלכלי לאור חובותיו בשוק האפור. למעשה, כבר מיד לאחר שנישאו, היא לא ראתה בנאשם בן זוג שקיימת הצדקה להישאר עמו וממילא גם לא גילתה תלות רגשית כלפיו. בנסיבות אלה, נשמט הבסיס לעשיית שימוש בכלל הראייתי שתואר לעיל.
39. יתר על כן, לגבי האירוע המתואר באישום השלישי, שעניינו, בין השאר, מכת אגרוף ישירה ומכוונת לכיוון האף שהותיר אותה עם דימום, הייתה למתלוננת הזדמנות לפנות למשטרה מיד לאחר קרות האירוע והיא בחרה שלא לעשות כן.

40. יוזכר, המתלוננת מסרה לד"ר קרן שהיא נפלה במדרגות אך האחרונה חשדה שהדבר לא נכון ומילאה טופס שמופנה לשירותי הרווחה בדבר קיומו של חשד לאלימות במשפחה. דא עקא, המתלוננת סירבה ליצור קשר עם העובדת הסוציאלית (ראו: ת/23, וגם עדותה של ד"ר קרן בפרוט' מיום 30.12.20 עמ' 86 ש' 16 עד עמ' 87 ש' 10). כמו כן, המתלוננת טוענת שעדכנה את איריס לגבי אירוע החבלה עם האף ואיריס העידה שהמתלוננת אכן סיפרה לה שהותקפה על ידי הנאשם (פרוט' מיום 1.7.21 עמ' 6 ש' 1 עד עמ' 7 ש' 7).

41. בנוסף, המתלוננת לא העידה שהנאשם איים עליה בשלב כלשהו שיפגע בה אם תגיש נגדו תלונה במשטרה או אם תבקש להיפרד ממנו. היא גם לא העידה שהייתה לו אובססיה כלפיה או רצון עז להישאר עמה. היא חזרה כל פעם מחדש על התהייה העצמית שלה מה היא עושה עם גבר לא יוצלח כמוהו. ומכאן התהייה כלפיה הכיצד לא פנתה למשטרה מיד לאחר שלטענתה נחבלה באפה ממנו במכת אגרוף ישירה שניתנה בכוונת מכוון.

42. על כן, הנני קובע שיש להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת לגבי אירועי האלימות שתיארה באישום השני והשלישי וזאת בשל היותה עדות כבושה. הפחתה זו מטילה ענן כבד של ספק לגבי מהימנות עדותה כמכלול, קרי לעניין אירועי האלימות המתוארים בשלושת האישומים שבכתב האישום.

תמרוז אזהרה שלישי: הצורך בשימוש ב"ריענון זיכרון" לאישום הראשון והשני

43. לגבי האירוע המתואר באישום הראשון, בחקירתה הראשית, המתלוננת נשאלה מדוע התקשרה לה'. היא ענתה "לא זוכרת", קרי לא העידה מעצמה שהנאשם הכה אותה ולכן התקשרה לה', כפי שנרשם בפרק העובדות שבאישום הראשון. השאלה האם הותקפה על ידי הנאשם, עובר להתקשרות הטלפונית עם ה', או לא, היא שאלה שמצויה בליבת האישום השלישי. המתלוננת הצליחה לענות על שאלה זו רק לאחר ריענון הזיכרון בעת שקראה את התשובה מתוך אמרת החוץ שלה במשטרה. וכך הדברים באו לידי ביטוי בפרוטוקול (פרוט' מיום 1.7.20 עמ' 19 שורה 10 עד עמ' 20 שורה 11):

ש. אנחנו כרגע באירוע האחרון שבגיניו התקשרת למשטרה, תסבירי, לפני שהתקשרת לה', מה קרה בינך לבין בעלך.

ת. היה ריב כספי.

ש. ואז מה?

ת. לא זוכרת.

ש. את לא זוכרת מה הסיבה שהתקשרת לה'.

ת. לא זוכרת. אני זוכרת שפחדתי ממנו ואז ביקשתי שה' יבוא.

ש. אני ארענן את זיכרוני ואציג לך את ההודעה שלך מיום 3.1.18 משורה 87 ועד שורה 101 כי חסר חלק משמעותי של מה שקרה באירוע.

ת. עברתי יותר מ 30 חקירות השנה ושנה שעברה על דברים שהוא עשה לי.

ש. לכן אני מציג לך, תקראי לאט ואז תספרי לנו מה קרה.

ת. כן. הוא רצה ללכת עם האוטו, קנינו רכב חדש על שם אח שלו, אבא שלי שילם ערבות 20,000 ₪ ואז אמרתי לו איפה אתה הולך גם ככה אין לך רישיון ובבוקר רבנו על זה שבזבזתי על עצמי 1,000 ₪ במספרה הוא לקח את המפתחות ובעט ברגל, הייתה אלימות.

ש. איפה עם הגוף הוא בעט בך עם הרגל.

ת. אני זוכרת שהתקשרתי לה' כי פחדתי שהמצב יהיה עוד יותר גרוע.

ש. מה אירוע האלימות שקרה שם.

ת. כן, ברגל.

ש. תקראי לאט ותספרי לבימ"ש מה קרה שם.

ת. אני זוכרת שהוא קילל אותי וניסיתי לקחת את המפתחות והוא דחף אותי עם בעיטה של הרגל.

ש. איפה הרגל שלו פגעה בך

ת. בבטן.

ש. ואז מה קרה.

ת. אני לא זוכרת

ש. אני נותן לך לקרוא, תקראי הכל, משורה 87 עד שורה 100, לאט, ותספרי לנו על האירוע.

ת. אני זוכרת יותר את הסכין איך הוא הסתכל עלי והתכוון לפגוע בי.

ש. הסכין זה אחר כך. תקראי ותספרי לנו.

ת. ניסיתי לקחת את המפתחות ממנו של הרכב, הוא דחף אותי, דחף את הראש העצם, הבית מאוד צר, יחידת דיור.

ש. ומה קרה שהוא דחף לך את הראש לכיוון הקיר.

ת. כאב לי. היה לי כל מיני סימנים בפנים, הייתי אדומה יותר, היו לי כאבים ראש, הייתי הפוכה בגלל זה.

ש. מתי את מתקשרת לה'.

ת. נראה לי אחרי שא' יצא."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

44. לגבי האירוע המתואר באישום השני, בחקירתה הראשית, המתלוננת העידה כדלקמן (פרוט' מיום 1.7.20 עמ" 17 ש' 28 עד עמ' 18 ש' 16) :

"ש. מה עוד היה ברכב, את מספרת במשטרה על עוד משהו.

ת. אני לא זוכרת.

ש. אני מציג לך את ההודעה הראשונה שלך מיום 2.1.19 בשעה 02:50 אני מפנה לשורות 20-23,

ת. הוא תמיד מגיב באלימות.

ש. מה קרה באוטו?

ת. אני לא זוכרת

ש. אז תקראי שוב.

ת. היה ויכוח שהוא רצה לנהוג, אני רציתי לקחת לו את

המפתחות והוא נתן לי מכות ודחף אותי שאצא מהאוטו

ש. איפה בגוף הוא נתן לך מכות?

ת. אני לא זוכרת את האירוע עצמו, זה היה לפני שנה ותשעה חודשים, עברתי גם הרבה אלימות אחרי זה ובמהלך השנתיים האלה.

ש. אני נותן לך לקרוא את מה שמסרת במשטרה לגבי האירוע באוטו, תקראי את מה שכתוב, משורה 20 עד 23, מה הוא עשה לך בתוך הרכב.

ת. הוא הביא לי כאפות בפנים ובראש ועשיתי ככה...

ב"כ הנאשם:

למעשה העדה מקריאה מהעדות."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

45. השאלה האם המתלוננת אכן הוכתה בתוך הרכב באירוע המתואר באישום השני, או לא, ואם כן, היכן בגופה, נוגעת לליבה של אותו אישום. המתלוננת מסרה את התשובה לשאלות אלה במסגרת ריענון הזיכרון בחקירתה הראשית בעת שקראה מתוך אמרת החוץ שלה את התשובה.

46. עיינו הרואות שהן לגבי האישום הראשון והן לגבי האישום השני, המתלוננת העידה לגבי ליבת אירועי האלימות מכוח ריענון זיכרון על ידי הפנייתה לאמרת החוץ שלה. כידוע, ריענון זיכרון הינו גורם שבית המשפט מביאו בחשבון במסגרת השיקולים לקביעת עמדה בקשר למשקלם הראייתי של דברי העד (יעקב קדמי על הראיות, חלק רביעי, תש"ע-2009, עמ' 46).

47. ב-ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 12.1.2012) נדון מקרה שבו המערער זוכה בדעת רוב (כבוד השופטים גרוניס וג'ובראן כנגד דעתה החולקת של כבוד השופטת ארבל) מביצוע עבירת אינוס. באותו עניין, היה מדובר בעדות יחידה של המתלוננת למול עדותו של הנאשם. אחד השיקולים המרכזיים לזיכוי שניתן היה העובדה שבחקירתה הראשית של המתלוננת בערכאה הדיונית היא נשאלה שאלות מדריכות על ידי בא כח המאשימה בנושאים הנוגעים לליבת האישום, דבר שאמור להוות תמרור אזהרה לבית המשפט האם ניתן להסתמך על עדותה של העדה לביסוס הרשעה ברף הנדרש במשפט פלילי (פסקאות 14 עד 18 לפסק דינו של כבוד השופט גרוניס (כתוארו דאז)).

48. ריענון הזיכרון של עד במסגרת חקירה ראשית בשאלה שנוגעת לליבת האישום וזאת על ידי מסירת החלק הרלבנטי מאמרת החוץ שלו כדי שיקרא אותו ויאשר אותו, כמוהו כמו שאלה מדריכה. לכן, הדבר מהווה תמרור אזהרה לבית המשפט בבואו לקבוע את מהימנות העד במיוחד כאשר מדובר בעדות יחידה. וכך הוא המקרה שבפני.

תמרור אזהרה רביעי: הטענה שהנאשם בטלן שחי על חשבונה של המתלוננת

49. מעבר לטרוניה של המתלוננת כלפי הנאשם בענייני כוח גברא ופוריות, היו לה טרוניות נוספות כלפיו שהוא לא עובד, בטלן ונצלן שחי על חשבונה ולא תורם במאומה לכלכלת הבית (פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 25 ש' 26-29).

50. במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת התברר שהוא והיא קנו רכב חדש מסוג פולקסוואגן פסאט בעלות של מאה וארבעים אלף ₪. הרכב נרכש על שמו של אחיו של הנאשם תוך נטילת הלוואת מימון. לטענתה אביה שילם מקדמה בסך של עשרים אלף ₪ והיא החזירה לאחיו של הנאשם את התשלומים החודשיים עבור הלוואת המימון (פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 26 ש' 30 עד עמ' 28 ש' 17).

51. אביה של המתלוננת א' נ' העיד שהוא שילם את המקדמה בסך של עשרים אלף ₪ עבור רכישת הרכב, אך גם הבהיר שהוא לא היה ערב להחזרת ההלוואה (פרוט' מיום 8.7.20, עמ' 77 ש' 6-10). עם זאת, יוזכר שהלוואת המימון נלקחה על ידי אחיו של הנאשם. יתר על כן, המתלוננת גם אישרה שאמו של הנאשם רכשה עבורם דברי מזון ומצרכים שוטפים עבור הבית (פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 26 ש' 26-29). כמו כן, בעת קרות האירוע המתואר באישום הראשון, הנאשם לא היה מובטל ואכן עבד אצל ה' בעבודות חשמל. ולבסוף, המתלוננת גם אישרה שהנאשם גם שילם את חשבון החשמל של הדירה (פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 26 ש' 23-24).

52. ולכן, כפי שמספחתה של המתלוננת סייעו להם במישור הכלכלי, הרי שגם משפחתו של הנאשם סייעו להם במישור הכלכלי והנאשם תרם גם כן לכלכלת הבית. בנוסף, מחקירתה הנגדית עלה שהיא הגיעה למערכת הזוגית עם הנאשם כאשר היא נושאת על גבה חובות כספיים עוד מנישואיה הקודמים ולכן לא הייתה רשאית לקבל כרטיס אשראי (פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 26 ש' 1-2 וכן עמ' 27 ש' 1-20).

53. ללמדך, שהטרוניה של המתלוננת כלפי הנאשם שהוא בטלן ונצלן שחי על חשבונה, איננה כצעקתה. דברים אלו מקבלים משנה תוקף לאור תפישת עולמה שהיא זכאית לבזבז כספים כאוות נפשה ולחיות "כמו מלכה", כלשונה, ובן הזוג צריך למלא אחר כל דרישותיה הכלכליות (פרוט' מיום 1.7.20, עמ' 27 ש' 25-26, עמ' 34 ש' 30).

תמרוך אזהרה חמישי: סימני אלימות על הנאשם באישום השני

54. מצד אחד, כאמור, עדותה של המתלוננת לגבי האירוע המתואר באישום השני היא עדות כבושה. בנוסף, לא היו עליה סימני אלימות בשל אותו אירוע, והיא גם מאשרת ששרטה את הנאשם עם המפתח של הניסאן. מצד שני, הנאשם הציג בפני החוקרים במשטרה סימני שריטה במותן ובצוואר וטען שהמתלוננת ניסתה לדקור אותו עם מברג במהלך המאבק ביניהם על המפתח של ניסאן (ראו את התמונות של השריטות, נ/6 ו-נ/7).

55. בעקבות העדות שמסר הנאשם במשטרה, המתלוננת נחקרה תחת אזהרה (נ/3). הדבר מעלה תהייה מדוע גם היא לא הועמדה לדין בגין האירוע מושא האישום השני. שאלה זו לא הובהרה כל צורכה במשפט. בפני בית משפט יש רק אמירה כללית של המתלוננת בחקירתה הנגדית שהתיק נגדה "נסגר" (פרוט' מיום 1.7.21, עמ' 29 ש' 13-16).

56. מכל מקום, על כך יש לומר "ממה נפשך": אם כן הועמדה לדין, המשמעות היא שהמאשימה מאמינה לגרסתו של הנאשם ולא לגרסתה של המתלוננת; ואם לא הועמדה לדין, הרי שלאור מכלול תמרורי האזהרה שעליהם עמדת, הדבר עשוי לעורר טענה של אכיפה בררנית עבור הנאשם שהייתה מצדיקה לבטל את האישום השני מכתב האישום.

סוף דבר

57. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.

ב. באישום הראשון, הנני מזכה את הנאשם מהעבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. באישום השני, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ד. באישום השלישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשפ"א, 09 יוני 2021, במעמד הצדדים.